

Til stk. 4.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger under pkt. 7.f. finder justitsministeriet det rimeligt – som foreslået af kreditkøbsudvalget – at give kreditor mulighed for at få stiftelsesomkostningerne betalt uden afkorting, såfremt de er særskilt opgjort i aftalen og ikke er urimelige. Der henvises herom til s. 81 i betænkningen.

For at undgå at skulle tage hensyn til, i hvilket omfang stiftelsesomkostningerne er en del af de forfaldne afdrag (som altid kan kræves betalt uden afkorting) eller af de uforfaldne afdrag (som bortset fra stiftelsesomkostningerne skal afkortes efter stk. 3), er det i sidste pkt. af stk. 4 bestemt, at alle stiftelsesomkostninger, som er særskilt opgjort og ikke er urimelige, fragår i de afdrag, som skal afkortes efter stk. 3. En hensyntagen til, i hvilket omfang stiftelsesomkostningerne er forfaldne eller ej, ville komplicere opgørelsen efter stk. 3, idet kun den uforfaldne del af stiftelsesomkostningerne da skulle fratrækkes de afdrag, som skal afkortes efter stk. 3, og kunne tænkes at tilskynde en kreditor til i videst muligt omfang at aftale, at stiftelsesomkostningerne først forfalder samtidig med sidste afdrag.

I det omfang stiftelsesomkostningerne er betalt, har de ingen indflydelse på opgørelsen af kreditors restfordring.

Til stk. 5.

1. pkt., som svarer til § 15, stk. 2, i betækningsudkastet, bestemmer, at den ikke udnyttede kredittid, såfremt køberen betaler uden for fastsat forfaldsdag, anses for at løbe fra den første aftalte forfaldsdag, som indtræder efter betalingen. Bestemmelsens formål er at tilskynde køberne til at betale til en af de aftalte betalingsterminer, jfr. betænkningen s. 82. At kreditors restfordring opgøres til de aftalte betalingsterminer, vil lette opgørelsen, herunder anvendelsen af rentetabeller m. v. Bestemmelsen indebærer, at kreditor, hvor køberen betaler uden for fastsat betalingstid, kan beregne sig renter efter kontraktens bestemmelser indtil den første aftalte forfaldsdag, som indtræder efter betalingen. Er det aftalt, at køberen skal betale et gebyr pr. forfalden ydelse, kan kreditor i disse tilfælde kræve det første gebyr betalt, som forfalder efter betalingen.

I modsætning til betækningsudkastet finder bestemmelsen kun anvendelse, hvis betalingen skal erlægges i afdrag. Baggrunden herfor er, at i tilfælde, hvor det er aftalt, at betalingen skal erlægges på én gang, bør køberen ligeledes have mulighed

for at betale før tid med den virkning, at kreditor ikke kan kræve kreditomkostninger for den ubenyttede del af kredittiden.

2. pkt. bestemmer, at såfremt køberen betaler uden for fastsat betalingstid, sker der ingen afkorting efter stk. 3 i det første afdrag, som forfalder efter betalingen. Bestemmelsen svarer til § 6, stk. 3, 2. pkt., i den gældende afbetalingslov.

Til § 17

Til stk. 1.

Efter bestemmelsen kan fogedretten i forbrugerkøb henvise en kreditor, som ikke har ejendomsforbehold, til så vidt mulig at søge sig fyldestgjort ved tilbagetagelse af det solgte. Hvis kreditor ikke herved får fuld dækning for sit krav, kan han gøre sin restfordring gældende mod køberen. Bestemmelsen svarer til § 16, stk. 1, i betækningsudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 82–83.

Til stk. 2.

Bestemmelsen gælder alene i forbrugerkøb, hvor et ejendomsforbehold er ugyldigt, fordi betingelserne i § 18 og § 19 ikke er opfyldte, dvs. hvor ejendomsforbeholdet er aftalt, efter at det solgte er overgivet til køberen, hvor kreditkøbsprisen ikke er over 1.000 kr. (§ 18), eller hvor udbetalingskravet ikke er opfyldt (§ 19). I disse tilfælde bør fogedretten som altovervejende hovedregel anvende stk. 1 og henvise kreditor til at tage det solgte tilbage. Da reglen i stk. 1 imidlertid ikke afskærer kreditors restfordring, ville kreditor blive bedre stillet, end hvis ejendomsforbeholdet havde været gyldigt, hvor restfordringen i forbrugerkøb normalt afskæres, jfr. § 28, stk. 2. For at undgå dette foreslås det i § 17, stk. 2, at kreditor i disse tilfælde kun har en restfordring, hvis betingelserne i § 28, stk. 2, er opfyldt. Den tilsvarende bestemmelse i betækningsudkastets § 16, stk. 2, henviser alene til ugyldighed efter § 19 (tilsidesættelse af mindsteudbetalingskravet). Justitsministeriet har dog fundet det rimeligt at lade reglen gælde, også hvor et ejendomsforbehold er ugyldigt, fordi betingelserne i § 18 ikke er overholdt.

Som anført i betænkningen s. 82 kan fogedretten ikke henvise kreditor til at tage det solgte tilbage, når dette er umuligt på grund af bestemmelserne om transgbeneficiet i retsplejelovens § 509, stk. 1, og § 515, stk. 2., jfr. lovforslagets § 25. Havde ejendomsforbeholdet imidlertid været gyldigt, ville kreditor efter lovforslagets § 28, stk. 3, som altovervejende hovedregel kun kunne have gjort udlæg